

ת"פ 32853/04/18 - מדינת ישראל נגד יוסף גונדא

בית משפט השלום באילת

ת"פ 32853-04-18 מדינת ישראל נ' גונדא
תיק חיצוני: 439314/2017

בפני	כבוד השופט שי ברגר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יוסף גונדא

החלטה

לפניי טענת נאשם, אשר הועלתה בתום פרשת התביעה, לפיה לא הוכחה האשמה אף לכאורה, ולפיכך יש לקבוע כי אין הנאשם נדרש להשיב לאשמה, בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

הרקע

1. כתב האישום, אשר הוגש נגד הנאשם, ייחס לו עבירה של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 01.10.17, היזק הנאשם לרכבה של המתלוננת במזיד, פעם אחת בסמוך לשעה 12:30, ופעם נוספת בסמוך לשעה 14:00, בכך ששרט את הרכב לאורכו מצדו השמאלי באמצעות כלי חד הנחזה להיות מפתח אותו החזיק הנאשם בידו הימנית, ובמעשיו המתוארים גרם לנזק בשווי מוערך של כ-5,000 ₪ לרכושה של המתלוננת.

תמצית טענות הנאשם

3. לטענת ב"כ הנאשם, משנסתיימה פרשת התביעה, נמצא כי לא הוכחה אשמת הנאשם אף לכאורה, היות ואין בראיות התביעה כדי להרשיעו במיוחס לו, לאור כך שהראיות שהובאו מטעם התביעה בפני בית המשפט עד לשלב זה מוכיחות כי הנאשם עבר בצמוד לרכבה של המתלוננת, כשהוא מחזיק את מפתחות רכבו בידו

ומרים את ידו הימית- ותו לא.

נטען שבסרטון שהוגש מטעם המאשימה, לא ניתן לראות את ביצוע העבירה על ידי הנאשם, וכי לאור העובדה שהרכב המופיע בסרטון מסתיר את פלג גופו התחתון של הנאשם, אי אפשר לראות מזווית הצילום שבפני בית המשפט את ביצוע הפעולה הנטענת על ידי המתלוננת, אשר העידה בפני בית המשפט מטעם המאשימה, ולכן מדובר בהסקת מסקנה בלבד. בנוסף, נטען כי לא ניתן לשלול אם מאן דהוא שרט את הרכב וביצע את המעשים המיוחסים לנאשם, לאור כך שהמתלוננת בעדותה לא ידעה לספר מתי בוצעו השריטות האחרות ברכב, ולאור כך שאין לדעת מי עבר ליד הרכב בשעות בהן חנה בסמוך לביתו של הנאשם, משעות הבוקר ועד השעה 16:00. אין חולק על העובדה כי הנאשם עבר בצמוד לרכבה של המתלוננת עם דבר מה בידו, שכן לטענתו, מספר שניות קודם לכן חנה את רכבו וירד ממנו כשהוא בדרך להיכנס לביתו. עם זאת, נטען כי אין בפני בית המשפט ולו ראיה בודדת שהנאשם פגע בנכס, וכי כל מה שהצליחה לבסס המאשימה עד לשלב זה הוא הזדמנות בלבד לביצוע העבירה ואין בכוחה להוות תחליף להוכחת יסודות העבירה.

לבסוף, הוסיף וטען ב"כ הנאשם, כי גם במידה ובית המשפט ייחס את מלוא המשקל והמהימנות לראיות שהגישה המאשימה, לא ניתן יהיה לבסס עליהן את הרשעתו של הנאשם.

מכל המקובץ, עתר ב"כ הנאשם לקבל את טענת הנאשם, לפיה אין הוא נדרש להשיב לאשמה.

תמצית טענות המאשימה

4. המאשימה בתגובתה טענה כי יש לדחות את טענת הנאשם לפיה אין הוא נדרש להשיב לאשמה, משלא התקיימו התנאים הקבועים בסעיף 158 לחוק.

נטען כי מטרת סעיף זה הינה להביא לסיום המשפט הפלילי מקום שהתביעה לא הרימה את נטל הבאת הראיות, וכי המאשימה הביאה במסגרת פרשת התביעה ראיות פוזיטיביות ואובייקטיביות, ובהן סרטוני מצלמות האבטחה, דוח הצפייה של החוקר ועתודה של המתלוננת, אשר יש בהם כדי להוכיח את אשמת הנאשם מעל לצורך בשלב דיוני זה, ולהוות תשתית ראייתית מספיקה על מנת להעביר את נטל הראיה לנאשם ולחייבו להשיב לאשמה. המאשימה הפנתה בעניין זה להלכות שונות, וביניהן לע"פ 24/49 **זרקא נ' היועמ"ש** ולע"פ 141/84 **מדינת ישראל נ' טובול, ואח'**, שם נקבע כי כדי לעבור את המשוכה, שבעקבותיה תחויב ההגנה להשיב לאשמה, על התביעה להביא ראיות לכאוריות, אפילו דלות. בנוסף, טענה המאשימה כי בשלב זה של ההליך, יש לתת לראיות אשר הביאה את מלוא האמון והמשקל הראייתי, והפנתה בעניין זה עמדת המחבר ב**י' קדמי סדר הדין בפלילים** (חלק שני, תשס"ג) 1050. בנוסף, טענה המאשימה כי התנהגותו המפלילה של הנאשם מחזקת את הראיות נגדו.

לאור כל האמור, ביקשה המאשימה מבית המשפט לדחות את טענת הנאשם ולחייבו להשיב לאשמה.

דין ומסקנות

5. ככלל, בשלב בחינת הטענה, שאין להשיב לאשמה, בית המשפט אינו בוחן את משקל הראיות ויוצא מתוך ההנחה, שהראיות תזכינה למלוא האמון [ראה: 'קדמי סדר הדין בפלילים (חלק שני, תשס"ג) 1050]

6. מטרת הטענה, שאין להשיב לאשמה, היא להביא לסיום המשפט הפלילי מקום שהתביעה לא הרימה את נטל הבאת הראיות באמצעות ראיות לכאוריות להוכחת הנטען בכתב האישום. הלכה זו מקדמת דנא נקבעה, בין היתר, בע"פ 24/49 זרקא נ' היועמ"ש, אליו הפנתה המאשימה בתגובתה. בעניין זה אפנה בנוסף לע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' טובול, ואח', שם נקבע כי:

"כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום, ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות על שכם הנאשם".

7. במקרה הנדון, איש לא ראה את הנאשם שורט את רכבה של המתלוננת. מצפייה בסרטון שהוגש על ידי המאשימה, ניתן לראות, כי בשנייה 01:01 למונה הזמן של הסרטון, יצא הנאשם מרכבו, אותו חנה מאחורי רכבה של הנאשמת, וכי בשנייה 01:08, בעת שחלף בצמוד לרכבה של המתלוננת, הזיז הנאשם את ידו הימנית, וזאת כאשר החזיק בידו חפץ הנחזה כצרור מפתחות. יחד עם זאת, כאמור, מצפייה בסרטון לא ניתן לראות כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו. כמו כן, גם יתר הראיות שהובאו בפני בית המשפט מטעם המאשימה, ובהן דוח הצפייה של החוקר, ועדותה של המתלוננת, מעלות כי הנאשם חלף בצמוד לרכבה של הנאשמת, כשהוא מחזיק חפץ חד הנחזה כצרור מפתחות בידו, מרים את ידו הימנית, ונכנס לבית הסמוך, וכי במועד מאוחר יותר, מגיעה המתלוננת ומבחינה בשריטות על גבי הרכב, אשר לטענתה לא הופיעו קודם לכן, אך אינן מעלות באופן ישיר כי הנאשם שרט את רכבה של המתלוננת.

8. לפיכך, נוכח התבססות התביעה על הראיות המצוינות לעיל, וללא שהובאה בפניי ראיה מכרעת התומכת באופן ישיר במסקנה העובדתית המיוחסת לנאשם את ביצוע העבירה בה מואשם, דומני כי התביעה מבקשת להרשיע את הנתבע על באמצעות ראיות נסיבתיות, אשר לטענתה ניתן להסיק מהן כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו. לפיכך, על מנת להכריע האם במקרה שלפניי, התביעה הרימה את הנטל הראייתי באמצעות הבאת ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, יש לבחון, את הלכות ההוכחה על בסיס ראיות נסיבתיות, כמפורט להלן.

9. בע"פ 898/79, 112/80 פיצחזדה, ואח' נ' מדינת ישראל, כב' השופט בייסקי ביטא את המבחן להרשעה על סמך ראיות נסיבתיות בקובעו:

"השאלה כמובן היא אם הראיות הנסיבתיות מובילות למסקנה הגיונית אחת ויחידה כי הנאשם ביצע את העבירה"

10. כמו כן, בעניין זה נקבע בע"פ 4086/91 מימון ואח' נ' מדינת ישראל:

"כלל הוא, כידוע, שבבחינת השאלה אם יש בראיות נסיבתיות שהובאו לפנינו כדי לבסס הרשעה, מוטל על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות, ואת הסברי הנאשם (הדברים לא נכתבו בהקשר של טענת "אין להשיב לאשמה" - ג'ט"ל), במבחינה ההיגיון ונסיגון החיים, ורק אם המסקנה המרשיעה, אשר מוסקת מן הבחינה הזאת, גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה חלופית ואינה נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעל לספק סביר..."

11. ההרשעה על סמך ראיות נסיבתיות מתבססת על ההסתברות, השוללת את הספק הסביר. בשיטה זו אם המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת מן הראיות הינה קיום עובדות שיש בהן אשמת הנאשם- הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה מעבר לספק סביר (ראו ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן).

12. בנסיבות העניין, סבורני כי המצאות הנאשם בצמוד לרכבה של המתלוננת, עליו נמצאו במועד מאוחר יותר שריטות, כשהוא מחזיק חפץ חד הנחזה כצרור מפתחות ומרים את ידו הימנית, כאשר אי אפשר לראות מזווית הצילום שבסרטון שהובא בפני בית המשפט את ביצוע הפעולה, וכאשר אין לדעת מי עבר ליד הרכב בשעות הרבות בהן חנה בסמוך לביתו של הנאשם, אינה מעלה את המסקנה ההגיונית האחת והיחידה, שהנאשם שרט את רכבה של המתלוננת.

13. אשר להתנהגותו המפלילה של הנאשם, שלטענת המאשימה באה לידי ביטוי בכך שהנאשם בחקירתו הרחיק עצמו מהמתלוננת ומביצוע המעשים המיוחסים לו, המתלוננת בחקירתה מיום 2.10.17 מסרה בעצמה כי מעולם לא דיברה עם המתלונן, ולכן סבורני כי אין בהתנהגות הנאשם כאמור כדי להביא לחיזוק ראיות התביעה. בנוסף, בבחינת עתודה של המתלוננת בפני בית המשפט, מצאתי קיומן של סתירות העולות ביחס לדברים שמסרה בחקירתה במשטרה, וכן אי בהירות לגבי מיקומן של השריטות אותן ביקשה המתלוננת לייחס לנאשם, וסבורני כי יש באמור לעיל כדי להטיל דופי במהימנותה של המתלוננת, ולחזק את עמדת הנאשם.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת פרשת התביעה כפי שנפרסה בפניי, מצאתי כי התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי באמצעות הבאת ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, ולכן הנני מקבל את טענת הנאשם וקובע כי אין על הנאשם להשיב לאשמה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תש"פ, 17 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.